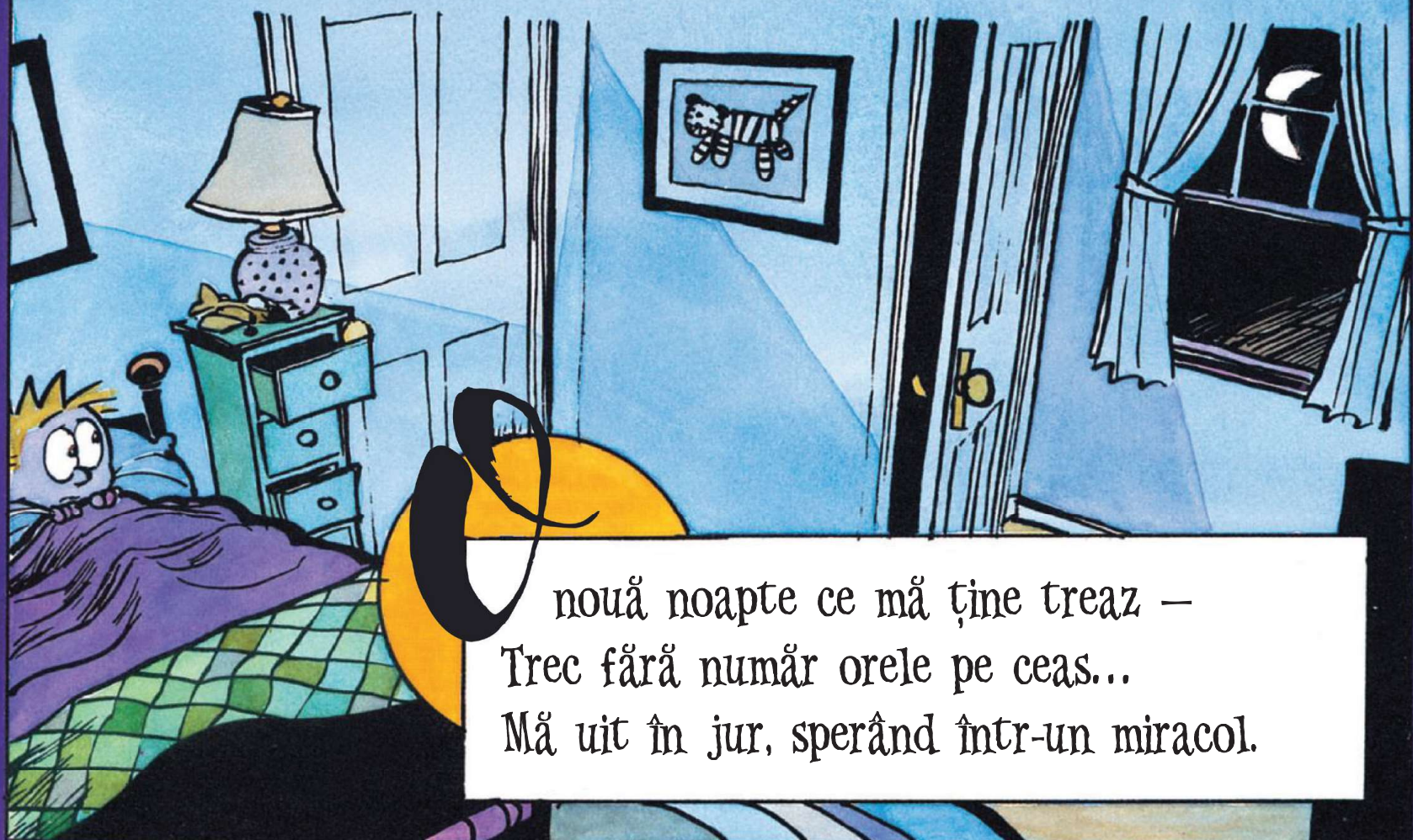

O NOCTURNĂ CU FIORI

nouă noapte ce mă ține treaz —
Trec fără număr orele pe ceas...
Mă uit în jur, sperând într-un miracol.

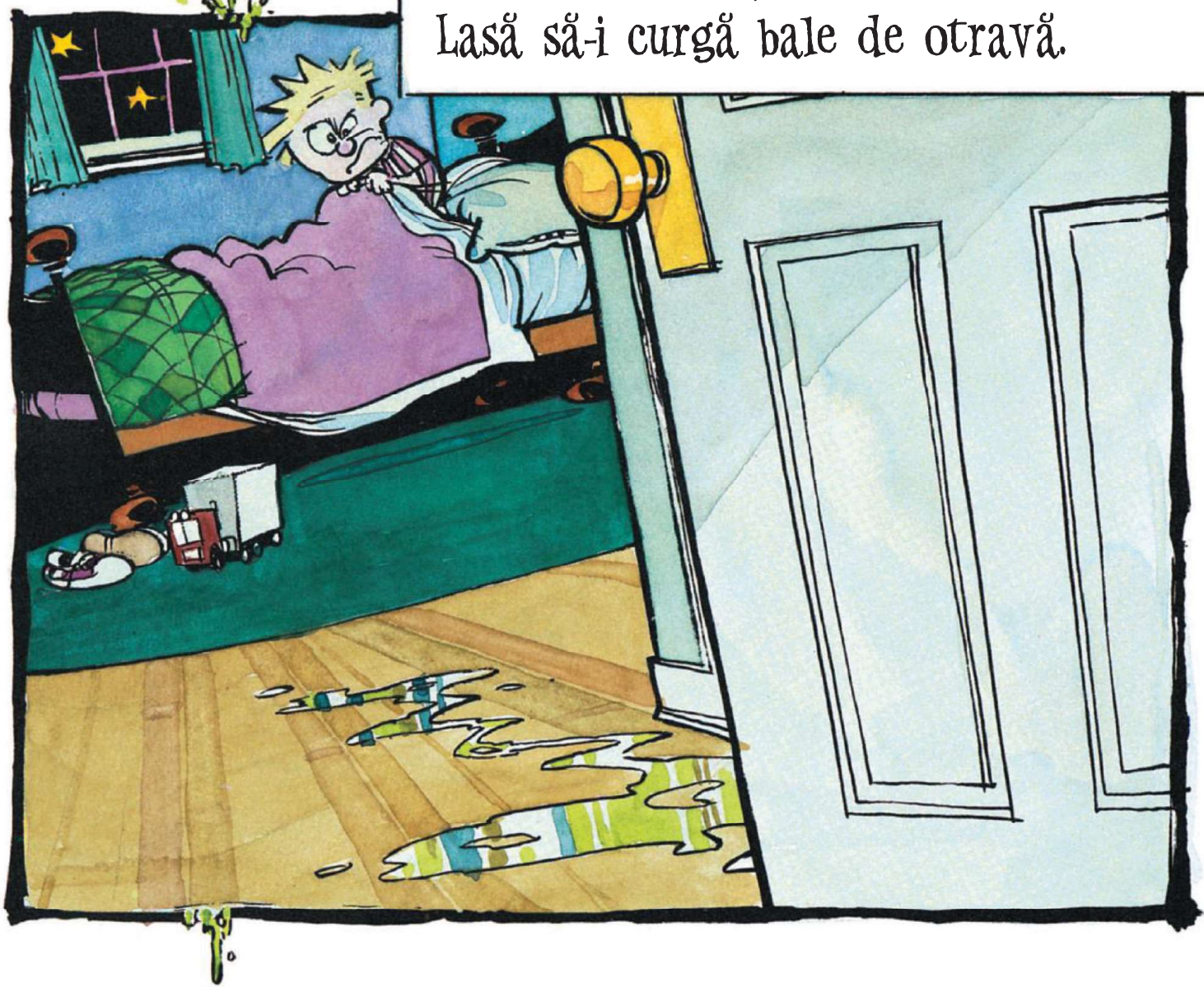
Sudoarea-mi curge ca dintr-o cișmea.
Nu mă-ndoiesc, cortina va cădea
Peste al vieții mele scurt spectacol.

Din bezna groasă, lângă debara,
Se-aude-un zgomot: parc-ar picura
Un robinet — și groaza mea-i grozavă.

Parcă un monstru sui, incoerent,
Anticipând sfârșitu-mi iminent,
Lasă să-i curgă bale de otravă.

Un spray paralizant, o carabină
Ar mai putea în viață să mă țină,
Da-n jur nu-i nicio armă la-ndemână.

O, vai de mine! Brusc, o umbră lată,
Neagră, spăimoasă se întinde — iată —
Peste-un pătrat pictat prin geam de lună!

O scândură din dușumea, brusc, plânge —
Anunță monstrul băutor de sânge
Care-a venit să curme viața-mi sumbră!
Mirosul ce se-ntinde — de pucioasă —
E semn că voi sfârși curând... e groasă!
Un dinte crunt lucește în penumbră!

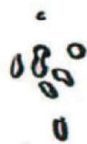
O, ochi însângerați, tentacule!
Voi, palpitând, pulsând, ventricule!
Pori cu puroi și-ncovoiate gheare!

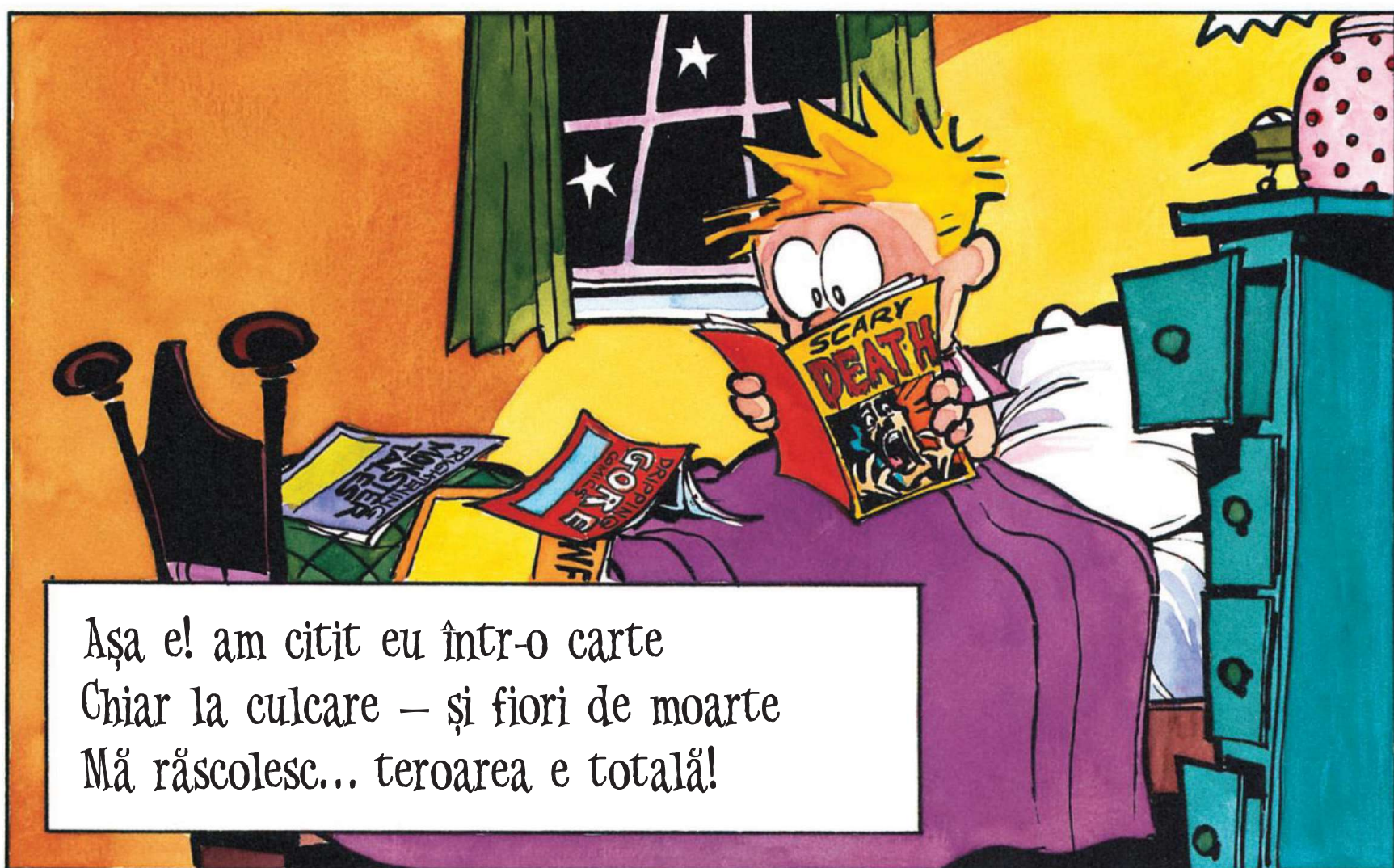

Menite să-ți sporească groaza-n oase
Sunt buzele-i complexe, numeroase,
Care te sorb în botul lui cel mare!

Această hădă forță a naturii
N-are nevoie s-o provoci, s-o-nfurii,
Să-nfulece bieți prunci în patul lor,
Aflând într-al lor geamăt desfătare —
Mestecă pruncii, suge-a' lor oscioare,
Topește-n gură micul lor căpșor!

Așa e! am citit eu într-o carte
Chiar la culcare — și fiori de moarte
Mă răscolesc... teroarea e totală!

Mi-au dat ai mei cuvântul de onoare
Cum că nimica n-o să mă omoare,
Dar vor vedea în zori a lor greșală.

Când vor intra la mine-n dormitor,
Zicând: „Ce-a fost tumultu-ngrozitor
De-azi noapte? Ne-ai ținut treji pe-amândoi!“

Atunci or să priceapă ei de-abia
Cât de sinistră fost-a moartea mea —
Văzându-mi rămășițele purcoi.

Privind spre mama, tatăl meu va spune:
„Păcat că s-a dus astfel de pe lume.”
Mama va da din cap a-ncuviințare,

Adăugând: „Dar vezi? nu se dezmințe —
În ce hal lasă patul înainte
Ca din această lume să se care!”

Întâi n-o să-mi prea ducă dorul, știu!
Dar o să-mi ducă dorul mai târziu.
Vor recunoaște că s-au înșelat.
Când eu din amintiri o să le pier,
Vor zice: „L-am tratat, poate, sever —
De ce nu l-am crezut noi pe băiat?”

Ah, ultimele-mi clipe ce feroce-s!
Apuc să-i spun în grabă „buenas noches”
Prietenului meu celui mai bun.
El sforăie... mustața-i pare trează —
Adulmecă în jur (cred că visează).
Făcut covrig în pat, el doarme tun.

